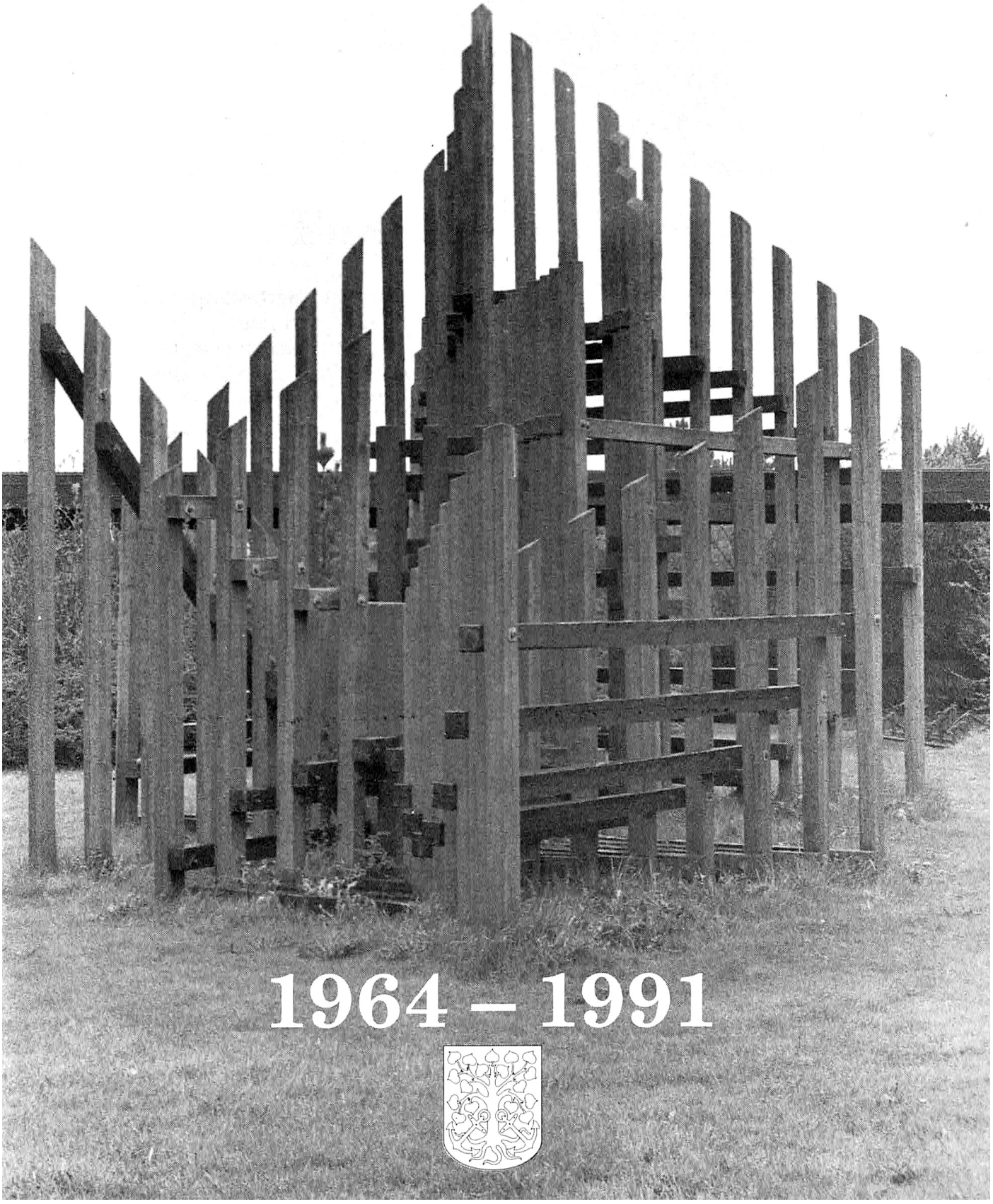
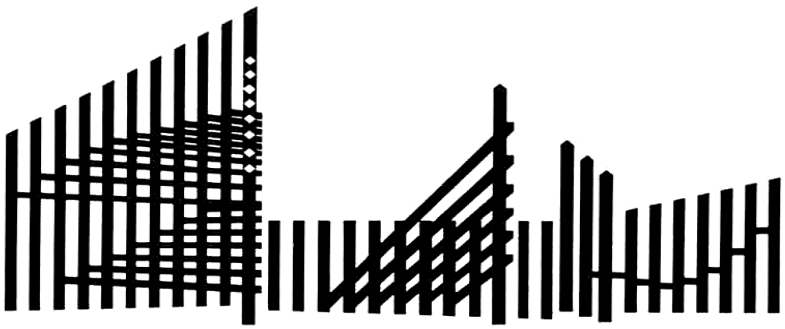
GJESING SKOLE

1964 – 1991

Redaktionsudvalget:

Aksel Kirkeby Andersen
Jens Lindegaard Knudsen
Johannes Monrad
Niels Ole Strandby

Forsidebilledet viser skolens legeskulptur, SKIB, som er lavet af kunstneren Ole Panton. Legeskulpturen blev skolens symbol. Billedet er taget af fotolærerholdet 1991.

En skoles historie

Har man beskæftiget sig med slægtsforskning, vil man vide, at aviserne er den mest levende kilde til den historie, som omfattes af de årtier, hvor arkiverne endnu ikke er frigivet til almindelig forskning.

Da Gjesing Skole i løbet af sin 27-årige levetid har været en af de mest avisomtalte skoler her på egnen – egentlig den mest omtalte – kan man hævde, at skolens historie allerede er skrevet eller beskrevet i avisernes spalter.

Her er i hvert fald et righoldigt kildemateriale til studie af skolens levned.

Historielæsning ud fra kilder er imidlertid altid belastet af problemerne med fortolkningen, som er en proces, der kun med vanskelighed føder en objektiv sandhed om fortiden.

Vi, der har været med i skolens hverdag, har sat os det mål med dette lille hæfte at give en håndsrækning i denne forbindelse. Vi har prøvet at pege på skolens egentlige kvaliteter eller dens sjæl, om man vil.

Det er blevet skik ved de mange skolelukninger, som de senere år har budt på, at sætte punktum med et skrift som dette. Vi håber, at vort skrift kan bidrage til historie-skrivningen om Esbjerg Skolevæsen.

Ideer, holdninger og erfaringer fra Gjesing Skole vil kunne være til inspiration for andre skoler i fremtiden.

Folkeskolens begreb og formål

§ 1. Folkeskolen er den kommunale skole, der tilbyder undervisning efter denne lov.

§ 2. Folkeskolens opgave er i samarbejde med forældrene at give eleverne mulighed for at tilegne sig kundskaber, færdigheder, arbejdsmetoder og udtryksformer, som medvirker til den enkelte elevs alsidige udvikling.

Stk. 2. Folkeskolen må i hele sit arbejde søge at skabe sådanne muligheder for oplevelse og selvvirksomhed, at eleven kan øge sin lyst til at lære, udfolde sin fantasi og opøve sin evne til selvstændig vurdering og stillingtagen.

Stk. 3. Folkeskolen forbereder eleverne til medleven og medbestemmelse i et demokratisk samfund og til medansvar for løsningen af fælles opgaver. Skolens undervisning og hele dagligliv må derfor bygge på åndsfrihed og demokrati.

Forhistorien

»Jo-ow, skuel'en blywwer nok en stu'e skuel engang, om en femten-tyw o'er«.

Således sagde en gårdejer og skolekommissionsmedlem til mig, da jeg i 1958 søgte førstelærerembedet ved Gjesing skole.

Skolen var landsbyordnet, havde fem klasser med 1.-7. årgangs elever, 6.-7. årgang i een klasse og 4.-5. årgang (45 elever) i een klasse, 1., 2. og 3. klasse var årgangsdelt, i alt ca. 30 elever.

Undervisningen blev varetaget af en pogeskolelærerinde, der underviste 1. og 2. klasse. Hun var dimitteret fra Hoven Vinterlærerseminarium i ca. 1940 – efter et normalt 6 måneders kursus. Der var to lærerembeder, besat med 2 vikarer – den tidligere førstelærers kone (ingen eksamen) og en seminarist fra Esbjerg Aftenseminarium, samt førstelærerembedet, som jeg varetog fra 1. november 1958 til 1. august 1964. Da blev skolen flyttet til nye bygninger og blev købstadordnet.

I den gamle skole var der 4 klasselokaler, hvoraf det ældste var bygget 1884 og den »gamle« skole. Det benyttedes nu af 1. og 2. klasse. I 1924 byggedes 2 nye klasselokaler med en rummelig »forhal« i een længe, som i 1954 blev forlænget med et tredie klasselokale, gode store rum; der kunne være 45 elever i hvert uden trængsel! Der var almindelige smårudede stuehusvinduer i begge sider af lokalerne, det gav ideelle lys- og temperaturforhold (ingen drivhuseffekt) sommer og vinter. Forsamlingshuset ved siden af skolen benyttedes som gymnastiksal; der var ingen omklædningsrum eller bruserum, jo, det var der, men de kunne ikke bruges. Piger og drenge havde gymnastik sammen fra 4. årgang. En gymnastiklærerinde ansattes 4 timer fra 1960. WC'erne lå bag lærerboligen, ét til piger og to til drengene; der var vandklosetter, men ingen håndvaske eller varme, så det gav problemer i frostperioden for »pedellen«, der var identisk med førstelæreren for den formidable sum af 100 kr. om måneden. Rengøringen blev foretaget af en ældre dame, der var meget gammel i gårde. Hun brugte med myndighedernes godkendelse olieret savsmuld, som blev strøet på gulvet hver dag efter skoletid og fejet sammen; det samme blev brugt i dagevis. Først efter forhandling med sognets skoleudvalg skulle hun bruge nyt savsmuld hver dag, samt vaske og fernisere gulvene 2 gange årligt – jule- og sommerferie. Med indgang fra »forhallen« var der et lille lærerværelse, der også rummede kontor og distriktsbibliotek; børnebibliotek fandtes ikke endnu. Her kom de voksne lånere, forældre, trods faste lånetider på næsten alle tider uden for udlånstiden, og førstelæreren, der også var bibliotekar, fik mange hyggelige samtaler om vind og vejr, dog mest om skoleforhold og børn. Der var ingen problemer med at få nyt undervisningsmateriale, her var skoleudvalget meget forstående. Der var regnebøger i brug, hvis første udgivelsesår var 1921.

En festdag på skolen var den årlige »eksamen«. Da mødte skolekommissionen med sognepræsten i spidsen op for at overvære undervisningen. Adskillige forældre, især mødre mødte også op. Elever (og lærere) var i deres pæne tøj, og efter kl. 09. var der gratis kaffebord i førstelærerboligen, hvad de voksne benyttede sig af flere gange! – Det var en god, gammel skik.

Som et kuriosum kan berettes, at den ældre forskolelærerinde frk. Nielsen, som var meget populær og afholdt, til daglig ikke havde tænder i munden; det havde hun på eksamensdagen, og de små elever kunne næsten ikke kende hende og så sang hun da så mærkeligt!

Skolestrukturen var i 1950'erne et varmt emne i Bryndum kommune. Efterfølgende beretning er skrevet uden henvisninger til sognerådets, skolekommissionens og skolernes protokoller, idet skolesagen havde været til behandling utallige gange, og der var ofte brugt store ord. Den kommende nye skolelov i 1958 satte gang i diskussionen, idet selve skolebygningerne i Bryndum og Gjesing var forældede, Forum havde fået sin nye skole først i 50'erne, men ved den nye struktur blev den nedlagt ca. 10 år senere. Der var nemlig fire »magtcentre« i kommunen: Forum, der var tyndest befolket, Bryndum havde kirken, skolen og sognenavnet, Tarp havde kro og mejeri (en opkomling i kommunen) og hørte til Gjesing skoledistrikt. Og så endelig Gjesing med den gode jord og de velhavende bønder og et par i hele Sydjylland velkendte mænd. Resultatet blev, at der skulle bygges en helt ny centralskole i Tarp med navnet Bryndum skole (!). Den gamle Bryndum skole skulle helt nedlægges og 6.-7. årgang elever fra Forum og Gjesing samles her i Tarp, ligesom Tarp by blev udskilt af Gjesing skoledistrikt. Derefter vendte cykelstrømmen på hovedvejen, men der skete dog ikke alvorlige uheld i de 6 år, den varede.

Gjesing skole havde efter den åreladning i 1960 65 elever, en næsten ideel landsbyskole med 4 klasser, hvilket mange forældre med mindre børn gav udtryk for. Utilfredsheden med at 6.-7. årgang elever skulle cykle til Tarp blev snart så udtalt blandt »nybyggerne«, (bønderne ville jo gerne sælge jord til byggegrunde) at sognerådet kunne indse at der snarest måtte bygges en ny købstadordnet skole i distriktet, hvilket blev vedtaget med een stemmes flertal i 1961. Placeringen og især tegninger voldte mange kvaler, der var bl.a. kloakering at tage hensyn til. Arkitekten, der blev sat på opgaven, var meget jovial og sagde »a«. Han var efter bygning af Forum og Bryndum skole i landsbystil gået ind i sognerådet med træsko på. Ved disse skoler var der jo intet lærerråd til at kritisere. Da den tredie tegning forelå, vedtog skolekommission og sogneråd i tidsnød, at nu skulle der bygges, det var en forsinkelse på to år. På skolen i Gjesing måtte der oprettes en parallelklasse, og et lejet lokale i Forsamlingshuset brugtes som klasselokale. Tegningen til den ny skole blev ikke godkendt af lærerrådet, men var den bedste af de forelagte.

Ansættelsen af en skoleinspektør voldte også stort besvær. Skolekommissionen, der havde indstillingsret, havde flertal i Bryndum-Tarp-området og ville gerne have bestemt, hvem der skulle være inspektør på Gjesing skole. Den trak sagen ud, men et medlem faldt fra og stillingen kunne besættes med en måneds forsinkelse, og undertegnede blev konstitueret i embedet på den ny skole, der startede 1. august 1964 med 8 klasseværelser. Omkring den tid vedtog sognerådet at bygge alle fire byggeafsnit færdig snarest muligt, så 6.-7. årgang ikke skulle cykle til Tarp mere. Dette var uden skolekommissionens indstilling og godkendelse og formanden, der var fra Bryndum, nedlagde sit hverv i protest.

Ved ændringen af forholdene i 1960 var det gamle klasselokale blevet ledigt. De store elever, der var flyttet til Bryndum, følte sig noget knyttet til deres gamle skole, og vi fik sammen oprettet Gjesing Ungdomsklub med domicil i det ledige lokale og med ca. 20 elever. Lokalet brugtes også som formningslokale for skolens ældste årgang. Efter to år måtte lokalet atter tages i brug som klasselokale og Ungdomsklubben flyttede til Bryndum skole med nye ledere.

I den gamle længe af skolen var der også en lærerinde-bolig. Den var i mange år ikke blevet benyttet som sådan, idet lærerinde frk. Nielsen havde

eget hus. Boligen var brugt som husvildebolig og blev ledig i 1962.

På initiativ af børnehavelærerinde fru Frøslev og undertegnede oprettedes her en børnehaveklasse med ca. 20 børn, den første i Danmark tilknyttet en landsbyordnet skole. I 1967 blev den flyttet til et hus købt af kommunen, umiddelbart ved den nye skole. Efter nedlæggelse af den gamle skole blev klasseværelserne stillet til rådighed for en spejdergruppe og Gjesing Ungdomsklub, der tidligere havde haft lokale her, men ikke længere var ønsket på Bryndum skole med skiftende ledere. Klubben fik hele den store bygning stillet til rådighed. Men dens tilstedeværelse i aftentimerne gjorde det ikke længere attråværdigt at bo i tjenesteboligen og vi flyttede i 1966 i eget hus. Førstelærerboligen blev senere udlejet til forskellige lejere eller husvilde med ret store udgifter for kommunen, bygningens mure var jo over 100 år gamle. Ungdomsklubbens lokaler krævede også ret store reparationer. Efter at tagene på bygningerne var ødelagt ved hærværk, blev de helt nedrevet omkring 1970.

En mindesten på stedet, rejst for midler tildelt landbrugsmuseet på den ny skole af Skads herreds Brandforsikring, fører tankerne til en god landsbyskole og et kulturelt samlingssted for bondesamfundet i Gjesing, der nu ikke eksisterer mere.

En epoke var forbi.

Arne M. Bøgedal

De første år
1964-1978

Da jeg som dreng voksede op i Sjællandsgade 10-12, var Gjesing meget langt ude på landet, men da jeg i 1964 blev inviteret til at holde foredrag ved en forældreaften på Gjesing skole, var Gjesing rykket meget nærmere. Det lå godt nok i den daværende Bryndum kommune, men var godt på vej til at vokse sammen med Esbjerg, omend skoledistriktet endnu var domineret af de gl. bondegårde, hvor skolen var centrum.

Det så ud til, at det kunne blive en spændende opgave at få en skole på benene i det område, og da ydermere en forældregruppe spurgte, om jeg kunne tænke mig at søge embedet, var sagen klar. I parentes bemærket blev jeg *meget* senere klar over, at mit foredrag tidligere i virkeligheden havde været en slags »prøveprædiken«.

Mens jeg ventede på udnævnelsen, gik jeg i gang med (sammen med førstelæreren på den gl. Gjesing skole, Arne Bøgedal) at lægge timeplaner, gøre indkøb af undervisningsmaterialer, sætte mig ind i skolens videre udbygning osv.

På dette tidspunkt, august 1964, bestod skolen kun af 8 klasseværelser, ingen faglokaler, ingen lærerværelse og kontor, ingen toiletter, ingen gymnastiksale m.m. Og så var de 8 klasseværelser endda ikke færdige, så sommerferien blev forlænget med 14 dage. Den nye inspektør blev derfor populær, selv om han på den første skoledag måtte stå i et hjørne og se til, fordi udnævnelsen med Frederik IX's navnetræk først forelå 1. september. Men skolen begyndte med alle de nævnte ulemper, dog med lærerværelse og skolens kontor i hver sin skurvogn.

Og så levede vi iøvrigt på en byggeplads, hvor skolevejen var en svelle-

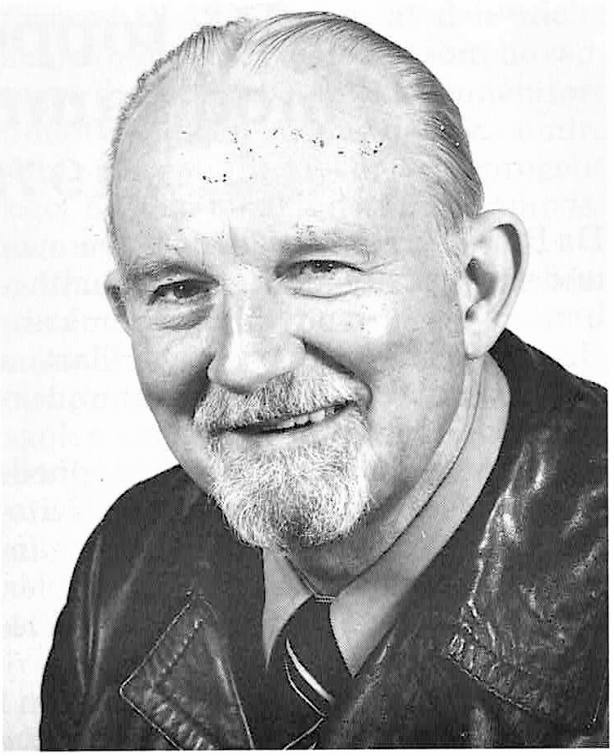
vej og masser af vandpytter, mens skolens elevtal steg med raketfart, ledsaget af henvendelser til sognerådet om udvidelse af skolen, med prognoser, statistikker o.l. Samarbejdet med sogneråd, skoleudvalg og -kommission samt kæmner var iøvrigt meget positivt.

Samtidig indledtes et meget nært samarbejde med beboerne, idet en lang række foreninger fik deres gang på skolen, hvorfor skolen blev et naturligt sted at komme. Det var også med til at skabe grundlaget for en forældreforening, som på mange områder var en støtte for skolen og helt klart var med til at danne et solidt bagland for det første skolenævn. Dette blev valgt i 1969, da Esbjerg kommune blev lagt sammen med Bryndum kommune (eller var det omvendt?). Gjesing fik et skolenævn, hvor meningerne kunne brydes, men hvor debatten altid blev ført i en saglig og venlig tone, hvor vi følte, at nævnsmedlemmerne virkelig prøvede at sætte sig ind i skolens problemer og gjorde en indsats for at løse dem.

Det samme gjorde sig forøvrigt også gældende ved alle de skolenævn, jeg arbejdede sammen med. Det vil jeg gerne sige jer alle tak for. Det er en uvurderlig støtte at have forældrekredsens opbakning.

Selvom lokalemanglen i disse år var et fremherskende problem, var lærermanglen et endnu større, ikke mindst var det et problem at skaffe vikarer. Men lærerkollegiet voksede med elevtallet, og jeg tør roligt sige, at Gjesing skole fik en stab af lærere, der var interesserede, vågne og effektive, og som ikke mindst bestræbte sig på at følge med i den pædagogiske udvikling, både gennem samarbejde på skolen og gennem videreuddannelse.

Men hvad var skolen uden elever? Intet! Her må jeg sige, at jeg kan tænke tilbage på tusinder af glade barneansigter, som jeg så dengang, og jeg glæder mig, når jeg nu møder dem som voksne og hører, hvad de er blevet til. Tak til jer, børn!

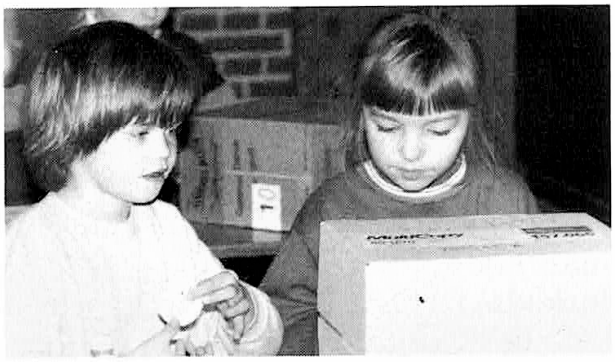

De første 14 år var spændende, omend anstrengende, og derfor er det mig ufatteligt, at en skole med så meget liv allerede nu skal ende sit liv – 27 år gammel!

Endelig pedellerne og morgenfruerne. I sørgede for, at skolen var klar hver morgen, at der var rent i alle kroge, og I havde altid et glad smil, hvis jeg gik en morgenrunde. Tak for det!

Lad mig slutte med en varm hilsen og tak til alle dem, jeg kom i kontakt med i min tid på skolen. Jeg har masser af gode minder.

Børge E. Hansen

På toppen og frem mod sammenlægning 1978-1991

Da Børge E. Hansen gik på pension og undertegnede blev valgt til at indtage hans plads, var udviklingen omkring skolen nået så langt, at det var klart, at det planlagte bygningskompleks aldrig ville blive færdigbygget.

To gange i løbet af 70'erne toppede elevtallet på grund af byggeaktiviteterne i Gjesingområdet, og begge gange besluttedes det at bygge nye skoler, først Vestervangskolen senere Blåbjerggårdskolen.

Overbelægning oplevede man kun i forbindelse med disse to bølger, og herefter var plads ikke længere noget problem i forbindelse med undervisningen.

Det ufuldstændige byggeprogram gav imidlertid andre problemer, idet skolen kom til at mangle en sal til forsamlingsbrug.

For fuldstændighedens skyld skal det nævnes, at området vest for parkeringspladsen ud mod Gl.Vardevej skulle have givet plads til et byggeri med et tvillinge-anlæg rummende en samlingssal med scene og depot og en svømmehal.

Selv om den manglende depotplads aldrig er blevet skaffet tilveje og har givet mange sære problemer, var det mest generende den manglende samlingssal. Problemerne blev forstærket, da en brandkatastrofe andetsteds i landet trak opmærksomheden mod skolernes sikkerhed. Nu skulle der være sikre flugtveje fra alle rum, og man lagde lave begrænsninger for antallet af tilladte personer i de enkelte rum.

På Gjesing skole var resultatet, at man ikke kunne samle alle elever og forældre til fest, møder eller årsprøver i et eller blot få rum i en lang periode.

Nogen vil mindes en dimissionsfest på en lang gang med døre i begge ender. Man kunne hverken høre eller se, hvad der foregik – men dimission blev der da!

Efter nogle års venten fik man røgsluser og flugtdøre de nødvendige steder, og kantinen og den ene idrætssal kunne herefter bruges til begrænsede forsamlinger. Men selv nu, da vi skal flytte fra bygningerne med ca. 250 mennesker, kan vi ikke lovligt samle alle på en gang.

Disse forhold fik en afgørende betydning for skolens forsamlingskultur. Man har altid været nødt til at samles i små portioner. Men gerne mange på en gang! Indvielsesfesten i 1971, da den nye afdeling stod færdig, satte rekord, som den første »total«-fest på en skole, med alle lokaler fyldt med festende og glade mennesker.

Forældrene har aldrig glemt denne

fest, og hver gang man siden har holdt åbent hus i forbindelse med features eller jubilæum, har man kunnet samle 800-1000 mennesker trods det faldende elevtal.

Ellers har man været nødt til at leve med begrænsede forsamlinger til julekoncerter og dimissionsfester.

Også på andre områder var sporene lagt for udviklingen ved indgangen til 1980'erne. Skolenævnene havde i løbet af 70'erne fået mere indflydelse gennem ændringer af bestemmelserne. Især efter den nye og meget progressive skolelov i 1975. Man engagerede sig i skolens pædagogik og påtog sig gerne ansvar. Initiativer fra lærerrådet, som ved 1975-loven blev tillagt en betydelig kompetence, blev mødt med velvilje.

Især i forbindelse med indskolingsforsøgene fik lærerne værdifuld opbakning fra skolenævnet overfor forældrekredsen. Men mest markant gik dialogen i skolenævnet i forbindelse med 1975-lovens bestemmelser om kursusdeling i visse fag.

Det nævntes utvetydigt i kommentarerne til 1975-loven, at den udelte skole indførtes. Nogle fag som hovedfaget dansk skulle straks gennemføre undervisningen uden deling, andre som matematik, fysik og sprogene kun, hvis en lokal indstilling anmodede om dette.

Efter dansk skoletradition, imødesås en udvikling, som ville fjerne kursusdelingen gradvis. Indstillingsreglerne omfattede flertalsafstemninger i skolenævn og lærerråd; men begge skulle gå ind for undladelsen af kursusdeling, hvis ministeriet skulle give tilladelse. For fuldstændighedens skyld skal tilføjes, at også skolekommissionen, hvorigennem indstillingen fremsendtes, skulle have et flertal for.

Alt i alt var det en umådelig tung ekspeditionsgang, som nærmest var egnet til at hindre en fjernelse af kursusdelingen.

Følgen var, at der blev lagt megen energi i den årligt tilbagevendende debat for og imod i skolenævnet. Gentagne gange med lærere indkaldt til høringer. Argumenter blev stillet op mod

argumenter, indtil man måtte erkende, at det inderst inde drejede sig om grundholdninger, som man ikke kunne ændre med argumenter. Nogle nævnsmedlemmer beklagede sig over, at der blev manipuleret med deres holdninger.

Afgørelserne blev altså altid truffet ved afstemninger – med en stemmes flertal.

Flertallet i skolenævnet ønskede fra starten kursusdelingen bort og opfordrede ivrigt lærerrådet til at komme igang med udviklingen. Der var også tilfælde, hvor skolenævnet selv stillede forslaget om undladelse af kursusdelingen, i håb om, at udviklingen var kommet så langt, at deres forslag ville være afgørende. Det kendes ikke fra andre steder i landet. Her var virkelig tale om en pædagogisk føring i skolenævnet.

Lærernes indstilling til kursusdelingen var ikke begrundet i lignende holdninger. For dem var vanskelighederne i skolehverdagen afgørende. Først gav man sig i kast med delingen på de vilkår, man nu havde den. Og den var vel egentlig tænkt som en overgangshjælp til lærerne på vej mod den helt udelte skole. Siden måtte man erkende de store problemer, som den gav i hverdagen, hvor man først og fremmest var forpligtet på »den enkelte elevs alsidige udvikling«.

Da dette var erkendt, var det logisk at undlade kursusdelingen overalt. På dette grundlag foretog man herefter lærerrådets indstillinger fremover.

På skolenævnets holdningsdialog havde dette den uheldige virkning, at lærerne fra at give den ene part alle argumenterne pludselig gav den anden dem alle.

På et tidspunkt blandede elevrådsrepræsentanterne sig kraftigt i debatten. Det drejede sig om meget opvakte og politisk interesserede elever, som havde forestillinger om, at de ville kunne komme med argumenter, som man ikke kunne sidde overhørig. Det var naturligvis i orden. Problemet var blot, at de overspillede deres rolle og så politisk korruption, procedurefejl og magtfordrejning i en målestok, som de mente sig berettigede til at sprede oplysninger om over hele byen bl.a. i et politisk ungdomsorgan.

De var ikke modtagelige for belæring om, hvad der kunne anses som anstændigt i nævnsarbejde. Men aviserne fik en pragtfuld historie, som gav forvirring langt ind i byrådspolitikernes rækker.

Det vil imidlertid være helt forfejlet at tro, at skolenævnet på Gjesing skole var handlingslammet på grund af disse holdningsforskelle. Det udtryk for engagement og stillingtagen, som dialogen viste, blev normalt kanaliseret ud i et godt samarbejde om alle andre problemer.

Ved behandling af timefordelingsplaner, budgetter og udtalelser til skolekommissionen fandt man altid enighed og var meget tolerante overfor særstandpunkter. Man oplevede dog ikke nogen reel indflydelse via udtalelserne og opdagede snart, at det faldende elevtal i løbet af 80'erne fratog skolen bevægelsesfrihed i udarbejdelse af timefordelingsplanerne. Kort sagt, man havde fået stor indflydelse på ingenting!

Strategien for det sidste skolenævn blev derfor at søge en hurtig konfrontation og afklaring på skolestrukturen i Gjesing, idet man var overbevist om, at resultatet ville blive en fordeling af eleverne på 3 gode tosporede skoler. Jo hurtigere, jo bedre. Her tog man fejl.

Den første skolebestyrelse, som altså også blev den sidste, blev omhyggeligt sammensat til at håndtere skolestrukturproblemerne og markedsføre skolen, samt ikke mindst, at skabe en effektiv bestyrelsesstil.

Det tog mere end 4 timer på opstillingsmødet ved fredsvalget, men resultatet var, typisk for Gjesingfamilierne, særdeles godt!

Bestyrelsen fik kun et, men vanske-

ligt år. Ironisk nok fungerede nærdemokratiet forbilledligt ved denne bestyrelse, som magtede at kommunikere løbende med forældrekredsen, ledelsen, lærerne, pressen, politikerne samt ikke mindst at holde tempoet oppe i at stille relevante spørgsmål på rette tid.

I omtalen af forældrene må man ikke glemme forældreforeningen, som har fulgt skolen gennem tykt og tyndt siden skolens start. Dens rolle skiftede undervejs, da mange af de opgaver, som den fra starten påtog sig, efterhånden blev taget af andre. Der skulle megen opfindsomhed til for at lokke folk til arrangementer. Men en række forårs-marcher i skoledistriktet samlede mange mennesker. Faste samarbejdsopgaver med lærerne var julekoncerterne. Endelig har det været en tradition, at forældreforeningen overtog opstillingsmøderne ved skolenævnsvalgene. Mange skolenævnsmedlemmer er blevet hentet fra forældreforeningen. En værdifuld sponsoropbakning af skolens musikundervisning i de seneste år har været et af de sidste initiativer.

Der er ingen tvivl om, at den familiemæssige baggrund i Gjesing er så ensartet og god, at årsagen til det fine elevgrundlag findes her. Eleverne har noget med hjemmefra og kan trygt stole på, at forældrene holder af dem og interesserer sig for dem. Alle er ikke lige heldige i tilværelsen, og enhver skole har elever, som har krav på særlig omhu. Disse elever har altid været ganske få på Gjesing skole, men med årsag i baggrunden, har de da til tider været iøjnefaldende nok. De har da også optrådt i avisernes spalter. Men tildelingen af specialundervisningstimer har altid været i bund på Gjesing.

At Gjesing har været et »smørhul« med hensyn til elever er en kendsgerning.

Vender man sig til det pædagogiske arbejde på skolen, vil det være på sin plads at gøre et par bemærkninger om ledelsesstrategien som indledning.

I dag er det glemt, at 1975-loven ind-

førte et demokrati i folkeskolen, som der var meget dårlige forudsætninger for. Lærerne var ikke oplært til eller trænet i hverken demokrati eller samarbejde. Folkeskolen hvilede i virkeligheden stadig i en næsten paulinsk enevælde ved indgangen til 1970'erne. At lede en skole er at skabe et pædagogisk miljø og derefter vedligeholde det. Miljøet skulle nu have et troværdigt demokratisk indhold. Skolens hele dagligdag skulle bygge på åndsfrihed og demokrati.

Det var Børge E. Hansens fortjeneste, at han havde forudseenhed og mod til at angribe problemet i dets kærne ved at indføre kollektiv fagplanlægning, der trak alle direkte ind i centrum for de forhandlinger og beslutninger, der er forudsætningen for gennemførelsen af enhver skoles vigtigste planlægningsarbejde, det kommende års fagfordelingsplan.

Det faldt i undertegnedes lod at udføre det i praksis. Vi kaldte det et »Fagplan-rally«, og det havde en næsten genial virkning på skolens samarbejdskultur.

Den stimulerende årlige oplevelse med at udrette et vanskeligt stykke arbejde i et stort socialt spil skabte et fællesskab, som blev meget inspirerende for samarbejdsgrupperingerne.

Det var ofte anstrengende og dramatisk, når det blev demonstreret, hvem der *ikke* kunne arbejde sammen! Problemerne blev konfronteret, men der blev rene linier.

Hvert år har afslutningen af fagplanrallyet været et højdepunkt. En væsentlig forudsætning for udfaldet var selvfølgelig, at de rette folk var blevet ansat. Det må anerkendes, at Børge E. Hansen havde kundskab og held til at finde de rette. Det drejede sig om mange folk hvert år i opgangstiden, alene i 1976 var det 13 lærere.

I hælene på fagplanrallyet fulgte en decentralisering af økonomiske rammer til fagudvalgene, som et parallelt ledelsesinitiativ.

Det må i høj grad anerkendes, at lærerkollegiet tog imod og udnyttede de muligheder, der lå for en pædagogisk føring og udvikling via de nævnte ledelsesinitiativer. Det var ikke normal skolehverdag den gang. Set tilbage var det 10 år før en lignende udvikling slog igennem som almindelig praksis andre steder.

Lærerrådet arbejdede meget bevidst med at skabe en mødekultur af høj standard. Egne, velgennemarbejdede forretningsordner og dirigentforpligtelser for alle var væsentlige remedier. Erfarne folk spillede en stor rolle. Bl.a. havde man et mødekursus på grundlag af LO-materiale med den daværende nævnsformand som instruktør. Det må kaldes et usædvanligt stykke forældresamarbejde.

Den pædagogiske linie, som groede ud af dette, fik sit udgangspunkt i begynderundervisningen. Allerede i perioden 1972-74 gennemførtes et forsøgsarbejde med en børnehaveklasse og en 1. klasse involverende 1 børnehaveleder og 2 lærere. Et nyt initiativ på en pædagogisk week-end førte til et stort anlagt forsøg i perioden 1976-79 involverende et stort antal lærere samt en børnehaveleder ført ud på 2 spor i Bh, 1. og 2. klasse.

Den demokratiske behandling af den komplicerede planlægning i lærerrådet var svær at komme igennem, men førte til et realistisk resultat, som gjorde det muligt at føre forsøgserfaringerne videre i skolehverdagen efter forsøgsperiodens udløb.

Hermed fik Gjesing skole landets første samordnede skolestart på en almindelig distriktsskole.

Det var modigt gjort af lærerne, der på det tidspunkt havde erobret mange pladser i Esbjerg Lærerforenings bestyrelse og vedkendte sig en meget fagforeningsbetonet holdning.

På det tidspunkt havde skolen mange besøgende, der begejstret udtrykte, at det måtte være landets bedste skole.

Skolen var flere gange fremme i TV og presse.

Forsøgsrapporten blev en »bestseller« landet over, og 2 af rapportens 4 forfattere blev kaldt ud som foredragsholdere til mange andre kommuner. De holdt mere end 100 foredrag i denne periode!

Skolestarten påvirkede skolens pædagogik meget bredt, idet mange lærere efterhånden blev involveret i den særlige pædagogik ved at få timer, på de pågældende klassetrin. Den fik funktion som et internt kursus. Nogen drog bort f.eks. som skoleledere på andre skoler, men de fleste blev tilbage med ønsket om en pædagogisk udvikling, som tog sit udgangspunkt i den konkrete erfarings forudsætning for intellektuel indlæring.

Man gik derfor i gang med at planlægge et mellemtrinsprojekt ud fra samme skabelon som skolestarten. Denne planlægning foregik i samarbejde med Vestervangskolen, som havde ønske om at lave et lignende projekt i mindre omfang.

Ansøgningen om mellemtrinsprojektet blev ikke begunstiget med de nødvendige bygningsændringer, som ville have svaret til de ændringer, der blev foretaget ved skolestartsprojektet. Derfor opgav lærerrådet på Gjesing skole sin part i projektet, medens Vestervangskolen gennemførte sin.

Man vidste fra skolestartsprojektet, at muligheden for sammenlægning af arealer ved døråbninger mellem klaselokalerne var en forudsætning. Iøvrigt var man næppe heller blevet enige om løndelen ved forhandlingerne. Som tiden gik sneg metoderne sig alligevel ind på 3.-7. klassetrin, da udviklingen gik denne vej generelt, og eleverne var beredt på det fra skolestarten.

Initiativerne gik herefter en anden vej, idet de praktisk-musiske indslag i undervisning tiltrak sig opmærksomheden.

Største indsats i denne retning var en DLH-studiekreds for lærerkollegiet med praktisk-musiske indslag i undervisningen som tema, iøvrigt med kønsrollebearbejdning som et sidetema. 30 af 32 lærere deltog. I fortsættelse af dette, som fandt sted i skolens sidste år, blev der indrettet 3 stk. »komme og gå«-værksteder i ledige lokaler, som der nu var rigeligt af.

Iøvrigt blev en stor ombygning af skolen til ideel praktisk-musisk-værkstedsskole formuleret og indsendt som ansøgning til myndighederne.

For at forstå skolens pædagogik må man samtidig erkende, at den i hele sit forløb også har været en skole med meget høje faglige ambitioner. Dette er ikke bare kommet til udtryk i de prøverelevante fag som sprog f.eks., men i alle overbygningsfagene. De faglige krav er også gået ned i mellemtrinnet, hvorfor P-fagsordninger aldrig har været et tema på Gjesing skole, idet der også blev forlangt præstationer i håndarbejde, hjemkundskab, sløjd, musik og formning. Ved P-fagsordninger er dette ikke muligt.

Smukkest er denne faglige kvalitet kommet til udtryk ved udgivelse af formningsbogen i forbindelse med skolens jubilæum.

Pædagogikken i overbygningen kan derfor siges at have været mere traditionel og haft sin kvalitet i lærer-elev-dialogen. Der har været nedsat flere arbejdsgrupper med kommissorium at komme med ideer til et nyt forløb for 8.-10. klasse. Men ingen nåede at komme med den rigtige ide.

Der er blevet ydet et stort stykke arbejde i løbet af skolens 27 år. Kolleger er gået hjem efter kl. 24., hvide i ansigtet af træthed. Til tider er det forekommet, som var der ingen genveje til resultaterne på Gjesing skole. Men engagement har været et adelsmærke for skolens folk.

Vi er blevet bebrejdet, at vi ikke har spillet nok med på PR-bølgen i skolens sidste år.

Men sagt med selvbevidst beskedenhed har vi »været så gode«, at vi ikke har haft behov for at prale af det. Store romaner med lødigt indhold egner sig ikke til at blive bøjet i neon eller solgt på farverige omslag. De kan kun bedømmes ved omhyggelig læsning og er som oftest kontroversielle.

Jeg er sikker på at have opbakning fra alle i at udtrykke tilfredshed med og stolthed over at have været med i fællesskabet på Gjesing skole, trods den til tider slidsomme debat.

– For det er bedre at være slave i Athen end konge i Sparta.

Jens Lindegaard Knudsen

En skole er en underlig størrelse

Når jeg kigger på Gjesing skole, ser jeg en stor, temmelig kedelig, bygning, med falmede gardiner og en stor solid jernport med lås og gitter, – men når jeg tænker på skolen, kan jeg ikke rigtigt forbinde disse bygninger med vores Gjesing skole.

For mig, som mor til 2 forhenværende elever og en nuværende elev, er Gjesing skole noget helt andet.

Det er f.eks. sommerfugle i maven og en lille hånd fast i min, da knægten og jeg skulle have 1. skoledag i 1. klasse, som tilflyttere til bydelen.

Vi har oplevet festlige teaterstykker med små, men meget dygtige skuespillere, og tænker på alle de kræfter og al den omtanke der ligger bag en sådan forestilling.

Vi har været på bodega med eleverne som både kokke og tjenere, vi har været på westernsaloon, til fotoudstilling og negerbollekastning.

Vi har spist oceaner af hjemmebagt og drukket litervis af kaffe, mens unge og ældre lærere på skift, har forsøgt at lære os at regne på ny, eller forklare os hvordan en hverdag nu ser ud på en skole.

Som forældre har det ofte været svært at gennemskue hvad der er meningen med det »nymodens pjat« de finder på.

Som nu f.eks. da de på skolen lavede »samordnet indskoling«. Det lyder fint, men når man kommer over for at hente barnet til lægeundersøgelse, og så møder omtrent 70 børn der bager og koger og griser på den fine gang, og inde i klasselokalerne er der lukket op mellem rummene, så ungerne selv kan bestemme hvor de vil være og hvad de vil lave, – ja så ryster man jo på hovedet. NU – over 10 år efter – ser jeg stadig de samme børn, de er nu næsten voksne, og jeg begynder at forstå hvad meningen var.

De har fundet deres plads i samfundet, kender deres eget værd og accepterer andres, netop fordi de har lært at vi alle udfylder en plads, der hvor vi er.

Igennem de ca. 14 år jeg er kommet på skolen, både som forælder og som skolenævnsmedlem, har jeg lært mange af lærerne at kende.

Det er efter min mening dem, der bærer en stor del af ansvaret for skolens kvalitet.

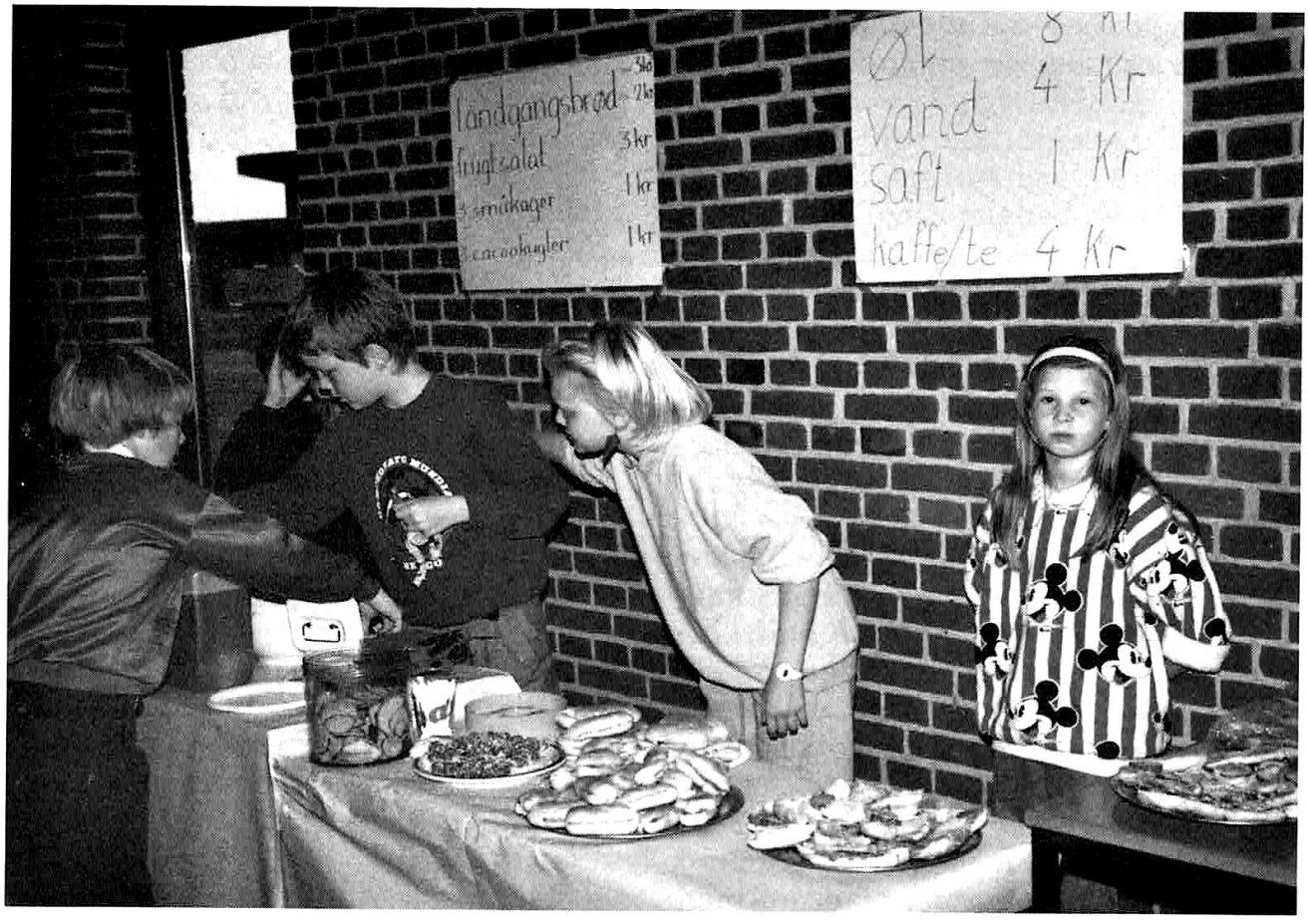
Gjesing skole har – i den tid jeg har kendt den – aldrig været skolen der skilte sig ud fra de andre. Det var *ikke* skolen med svømmebassin, eller med det mest moderne udstyr. Det var heller ikke stedet, man søgte for at forfægte særlige politiske eller sociale synspunkter. Gjesing skole har derimod en kvalitet, der ikke er så let at få øje på.

Eleverne har mødt en mangfoldighed af personligheder. Vi har mødt lærere, der har forståelse for, at en god

Høstfest i indskolingen.

4b - sund restaurant.

tur i skoven en forårsdag, kan give mere lærdom end mange timer i klassen, hvor tankerne måske alligevel er i den frie natur. En del af lærerne har haft både hjerte og kræfter til at vise vore børn ind i teatrets forunderlige verden, og kunsten har haft gode hjælpere på skolen. Jeg er sikker på, at der ikke er mange elever, der har forladt Gjesing skole, uden de har været med til at lave et kunstværk, eller været en næsten rigtig skuespiller.

Vi har også mødt lærere, der satte pris på både stavning og regning, og nogle med meninger, der ikke har ændret sig siden de, som vi andre, var unge i tresserne.

De var der alle sammen, og med hver deres kvalitet.

I dag, hvor vi er nødt til at have selvtillid, omstillingsevne og kreativitet med i bagagen for at klare kravene på arbejdspladserne, har Gjesing skole givet eleverne et godt fundament, og med troen på, at vi nok skal klare os, bliver udflytningen til de nye skoler, blot nogle besværligheder, der skal overvindes. Det *er* vemodigt at sige

Dyrene i Hakkebakke skoven.

farvel til sin gamle skole, men nu skal vi vise, at vi er i stand til at præge den nye.

En skoles krop er kun mursten, det er de mennesker der er indeni, der er sjælen. *Kirsten Bornich*

Om at være elev på Gjesing skole

Jeg tror, de fleste mennesker kan huske ét eller andet fra deres tid i folkeskolen. Det kan være en lille pudsighed, en arrig lærer eller en god kammerat, man mindes.

En lille historie, jeg stadig husker tydeligt fra min tid på Gjesing Skole, går tilbage til 7. eller 8. klasse. En kammerat og jeg havde sneget os ind på lærerværelset i håb om at kunne snuppe et par rundstykker til frokost. Det må elever naturligvis ikke, og det gik selvfølgelig hverken værre eller bedre end at vi, da vi velbehageligt var i færd med at smøre rundstykkerne med lærerværelsets smør, blev overrasket i vores skumle foretagende. Godt røde om ørerne blev vi kostet ud af kantinekøkkenet, og det var med tunge skridt vi i den næste time begav os over til en af vores lærere, der skulle forsøge at gøre os til lovlydige og respektable samfundsborgere. I stedet for den bandbulle, vi havde frygtet og forventet, fik vi imidlertid kun et par formanende ord og begyndte derefter at snakke politik. Vi fik en hyggelig time ud af det, og historien var glemt dagen efter.

Jeg tror, jeg husker historien så ty-

Underholdning ved dimissionsfest.

deligt, fordi vi, der havde overtrådt en grænse, først blev meget forskrækkede, således at den afdæmpede og fornuftige reaktion, vi mærkede fra flere læreres side, har gjort et stort indtryk.

Nu bagefter synes jeg, at historien siger en hel del om det klima af tolerance, der prægede forholdet mellem lærere og elever på Gjesing Skole. Hvor de fysiske rammer til tider var snævre, var der til gengæld et åndeligt spillerum, som befordrede samarbejde og overbærenhed – også over for elever, der f.eks. stjal rundstykker. Denne tolerance var en væsentlig grund til, at jeg følte mig godt tilpas på Gjesing Skole. Der var rum for »anderledes« elever, og der var plads til meninger på tværs af det accepterede, at man kunne diskutere dem og blive klogere.

Specielt politik var et kært diskussionsemne for os elever i konservatismebølgens store år midt i 80'erne. Forargede over lærernes politiske holdninger forestillede vi os snigende sammensværgelser af marxister og revisionister, og der skulle en god portion tålmodighed til fra lærernes side, når vi ville sætte skolen under lup og afsløre den nøgne socialisme. Men tolerancen *rakte* langt. Så langt, at nogle lærere tog provokationerne op og vejede dem i et seriøst lys. På den måde blev vores nysgerrighed og lyst til udfordring besvaret positivt, og der blev pludselig stillet krav til lødigheden af vores udsagn.

Gjesing Skole var ikke noget Mekka for avanceret uddannelsesmæssig nytænkning. Alligevel havde skolen adskillige kvaliteter, som jeg mener er nok så væsentlige. Grundlæggende var der tryghed og et fast holdepunkt omkring hverdagen i skolen. Vi fik lov til at beholde vores lærere så vidt muligt gennem klasserne og blev ikke udsat for tvivlsomme pædagogiske eksperimenter. Vi blev ikke kursusdelt i de ældre klasser hvilket uden tvivl gavnede det afslappede klima i klassen. En mangfoldighed af lærerpersonligheder gjorde skolen levende og sjovere at

være elev på, og at have det sjovt er en af forudsætningerne for at kunne lære noget i timerne.

Jeg tror, at det er væsentligt for folkeskolen at modne eleverne menneskeligt i mindst lige så høj grad som fagligt. Derfor er begreber som gensidig respekt og evnen til at samarbejde vigtige elementer i opdragelsen af eleverne. Ikke mindst i en verden præget af modstrid, vilkårlighed og opbrud er det afgørende, at skolegangen bliver et harmonisk kapitel i børns opvækst. Hertil kræves stabilitet, tryghed, tolerance og tillid. Det er nøgleord, som jeg mener, Gjesing Skole formåede at formidle.

Af samme grund ser jeg med glæde tilbage på min tid i folkeskolen.

Jørgen Anders Gertsen

Det menneskelige – det pædagogiske – og det kreative

Da jeg i 1969 stod for at flytte mine teltpæle fra Ballerup til Gjesing skole i Esbjerg, sagde én af mine daværende 7. kl.-elever måbende:

»Ja-men, der taler de jo jydsk!«.

Vel blev der talt jydsk på Gjesing skole, men der blev også talt fynsk og sjællandsk.

Der blev talt med store bogstaver – og der blev mumlet i krogene. Der blev talt med ivrige, temperamentsfulde røster – og med mere sindige.

Men der blev talt meget.

Sagt om os: »På Gjesing skole holder I jo møder om alting!«.

Det pædagogiske sprog på skolen rummede i rimeligt forhold såvel det verbale som tonesproget og billedsproget.

I sommeren 1969 var Gjesing skole i stærk vækst. Alt under tag blev anvendt til undervisning – inklusive depotrum og de små hvide huse ud til Stormgade, hønsehusene, som de blev kaldt. Der startede i august 1969 4 første-klasser. Klassekvotienten var 15, for der kunne ikke være flere børn i de små lokaler i hønsehusene. Jeg oplevede det som en helt ny verden af fred og ro, for jeg kom fra klassekvotienter på 25-27 i en københavnsk omegnsskole. Arkitektonisk lignede Gjesing skole 60-ernes skoler til forveksling: Ét-plans med fløje, varme gule og røde mursten – store afstande – lange transportveje samt udenomsplads her og der og alle vegne.

Denne spredte udenomsplads gav i starten gårdvagterne masser af postyr – inden vi fandt på at sprede eleverne over det hele – og »træde på« græsarealerne.

Vi var ca. 25 lærere på det »gamle« lærerværelse ud mod Gjesinglund Allé.

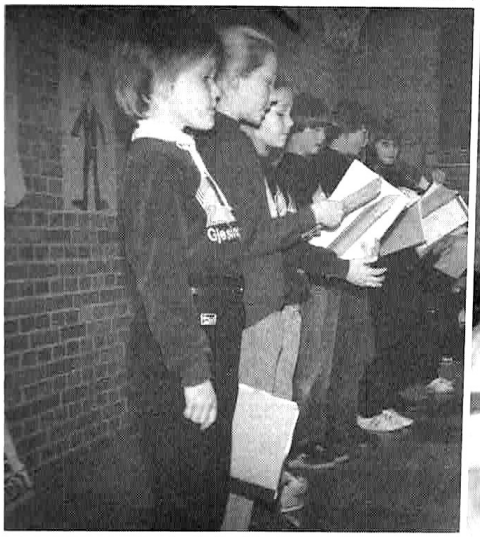
Skurvogns-perioden med toiletspand i det ene hjørne var før min tid.

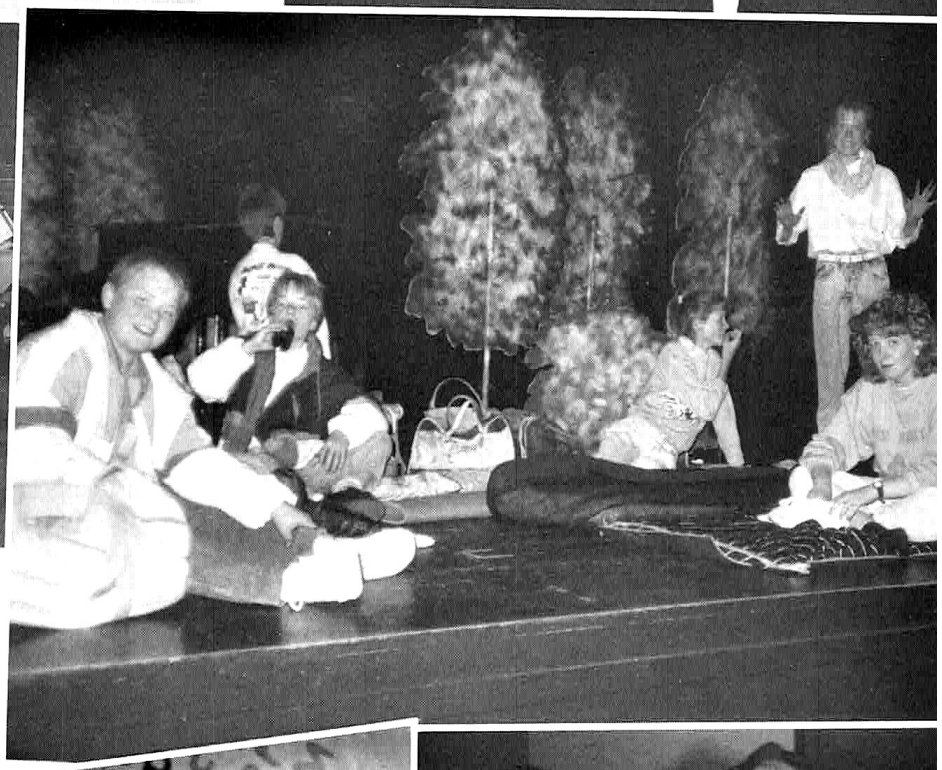
Få år efter flyttede vi i den nye afdeling samtidig med, at vi næsten fordoblede os. Midt i 70-erne toppede vi – herefter flyttede nogle med klasser til Vestervangskolen og Blåbjerggårdskolen. Resten er stort set blevet »boende« med undtagelse af dem, der avancerede og blev skoleledere samt dem, der af andre gode grunde rejste udenbys.

Vi var temmelig jævnaldrende, vi havde sammen oplevet og gennemlevet de politiske og pædagogiske bevægelser gennem 60-erne og 70-erne – vi havde sat noget i gang – vi havde af ledelsen fået overdraget et stort ansvar for den overordnede pædagogiske planlægning og udvikling bl.a. »åben fagplan« og budgetlægning. Vi havde

GFED
FALD
BØSSE

optrådt samlet på barrikaderne et par gange – og vi oplevede den begyndende depression på arbejdsmarkedet. Vi, som i vort eget arbejdsliv aldrig havde kendt til arbejdsløshed, så det nu lige om hjørnet, det rystede os i et par år – men vi kom også igennem det – og det næste!

Nok havde vi yderst forskellige meninger og temperamenter – men vi kendte hinanden godt – respekterede hinanden – og kunne for resten godt lide at være i stue sammen.

Når vi virkelig gik til den, fungerede vi godt sammen. Jeg tænker bl.a. på vores feature, åbent hus arrangementer, vores selvransager-weekend i Hovborg – vores selvformulerende studiegruppe og sidst men ikke mindst vort 25-års jubilæum. Derudover havde vi i lærergruppen et festligt revyteam, der virkelig kunne deres kram.

Vi havde faktisk gjort det godt – *og vi var rimeligt glade for os selv.*

Denne sidstnævnte omstændighed holdt os faktisk på mærkerne, da jorden begyndte at brænde for alvor i slutningen af 80-erne.

Men den var også vores svaghed.

Vi var stærke *sammen,* men ikke nødvendigvis alene.

Den tiltagende elevnedgang og deraf følgende nedgang af lærertimer medførte, at der ikke kom nye, unge kræfter – nye talenter – med nyt uprøvet »mod på livet«.

Det gennemgribende menneskesyn i lærerkollegiet var af humanistisk art. Og det passede ganske godt til hovedparten af det elevklientel, vi havde. Dialogen med eleverne blev det centrale i vores pædagogik. Det var den sociale adfærd og argumenterne vi i hvert fald forsøgte at påvirke, og det er min oplevelse og erfaring, at eleverne i meget stort omfang forsøgte at hoppe med på denne vogn. Af samme grund var bl.a. lejrskole-budgetterne højt prioriteret på skolen – og de skiftende »lejrskole-teams« lagde et grundigt og seriøst arbejde på bordet.

Samarbejds-politisk og pædagogisk-politisk har nøgleordet været demokrati. Fra den første gang jeg satte mine ben på skolen til den dag, jeg forlod stedet har demokratiets vogtere

hævet deres stemmer i forsamlingen. Det har ofte krævet tid og tålmodighed af den til enhver tid siddende lærerrådsformand el. pæd.rådsformand, men det skabte tillige den tryghed, som man trives bedst med på en arbejdsplads, og der var desårsag, altid nogle, der havde mod på og overskud til at tage sig af det, der *skulle* gøres. Gjesing skoles lærerkollegium har i de forløbne 26 år blandt sit personale talt mange dygtige lærere og markante personligheder.

Det gælder både fagligt, pædagogisk og kulturelt, og det gælder både inden for de boglige, praktiske og kreative faggrupper. Nogle har forladt stedet for at tiltræde jobs på andre skoler, i andre service-erhverv eller de har ladet sig pensionere. Men de har alle sat deres mærke i Gjesing skoles korte men levende historiebog.

Gjesing skole har i sit korte liv fået skyld for det ene og det andet.

»Vi var smadder venstreorienterede«.

»Vi havde et dårligt image«.

»Vi var ikke udadvendte nok mod nævn – og forældre«.

Jeg skal hverken be- eller afkræfte disse påstande, blot stramme følgende ting op.

Vi var pædagogisk engageret i 70-ernes politiske debat om enheds-skolen, og hvad dermed fulgte.

– Vi overholdt loven – såvel dens bogstav som dens ånd.

Nok var vi glade for os selv, men vi gjorde desværre ikke meget ydre stads af det. Forældresamarbejdet har fra central-politisk side været genstand for gentagne omstruktureringer i de forløbne årtier – og de har i vort nuværende samfund med udearbejdende og aftentravle forældre næppe fundet sin rette praktiske løsning.

På Gjesing skole var der – som alle steder – nogle, der stod tidligt op – og nogle, der gik sent i seng.

Sagt på en anden måde – omstændighederne gjorde, at nogle måtte rejse først, mens andre måtte blive tilbage og lukke døren forsvarligt og anstændigt.

Jeg vil gentage, hvad jeg sagde til kollegiet, da jeg forlod Gjesing skole i 1990:

Hvad vi har fået her, hvad vi har lagt her, og hvad vi har delt her, vil vi ikke kunne finde igen eller gentage – men med den åndelige ballast herfra i bagagen bør vi have et gedigent overskud at øse af i de sammenhænge, vi fremover bliver sat i.

Tak for 21 år på Gjesing Skole.

Vibeke Frederiksen

Skriftlige kilder om skolens pædagogik

1. Rapport om indskolingsforsøg på Gjesing Skole bhv/1.klasse – 1972/73 – 1973/74.
   Astrid Kristensen, (BH leder), Inger-Lise Nielsen (dansklærer), Else Espersen, (regnelærer).
   (Foreligger kun som arkivmateriale i form af en maskinskreven rapport).

2. Begynder-undervisning – Gjesing skole, Esbjerg.
   Klasse- og fagintegreret undervisning i indskolingsårene.
   Gunnar Bruun, Erich Mertner, Runa Rathmann, Anni Villadsen. Esbjerg Skolevæsen repro., 1980.
   (Forsøgsundervisning 1976-1979. Rapporten blev reproduceret af skolevæsenet, som har restoplaget. Tilgængelig på biblioteker og amtscentraler).

3. En billedbog med børns billeder i linoleumstryk.
   Jørgen Morberg Krogh, Rosendahls Bogtrykkeri, Esbjerg, 1989.
   (En bog om formning, og formningsundervisning. Tilgængelig på biblioteker og amtscentraler).

Personregister

Efterfølgende oversigt omfatter personer som har haft en folkevalgt eller ansættelsesmæssig tilknytning til Gjesing Skole i perioden 1964-1991.

Numrene ud for personnavne henviser til gruppebilledet af personalet.

Folkevalgte

Skolenævn 1969-70:
Erling Back, formand
Bent Dupont
Agnete Lind
Lydia Willadsen, næstformand
K. Toft Rasmussen

Skolenævn 1970-74:
Byrådsvalgt: Ingeniør Kr. Nielsen.
Forældrevalgt:
1. Afdelingssocialrådgiver Bent Dupont.
2. Fru Agnete Lind.
3. Elektriker Børge Mathiasen.
4. Retsassessor Svend Thomsen, formand.

Skolenævn 1974-78:

1974:
Byrådsvalgt: R. Christophersen, kunsthdl.
Børge Mathiasen, elektriker, formand.
Bent Dupont, afdelingsleder.
Irma Nielsen, socialrådgiver.
Inger Juhl, sygeplejerske.

1975:
Byrådsvalgt: Inger Lund Madsen, fru.
Børge Mathiasen, elektriker, formand.
Bent Dupont, afdelingsleder.
Irma Nielsen, socialrådgiver.
Inger Juhl, sygeplejerske.

1977:
Byrådsvalgt: Inger Lund Madsen, fru.
Børge Mathiasen, elektriker, formand.
Bent Dupont, afdelingsleder.
Irma Nielsen, fuldmægtig.
Aage Hansen, regnskabschef.

Skolenævn 1978-82:

1978:
Byrådsvalgt: Børge Mathiasen, fagforeningsformand.
Irma Nielsen, socialrådgiver, formand.
Sten Kirk Larsen, advokat.
Knud Einar Jessen, praktikleder.
Arne Kjer, politiassistent, næstformand (36).
Henning Bruun, ingeniør.

1980:
Byrådsvalgt: Børge Mathiasen, fagforeningsformand.
Irma Nielsen, socialrådgiver.
Sten Kirk Larsen, advokat.
Knud Einar Jessen, praktikleder.
Arne Kjer, politiassistent, formand.
Henning Bruun, ingeniør.

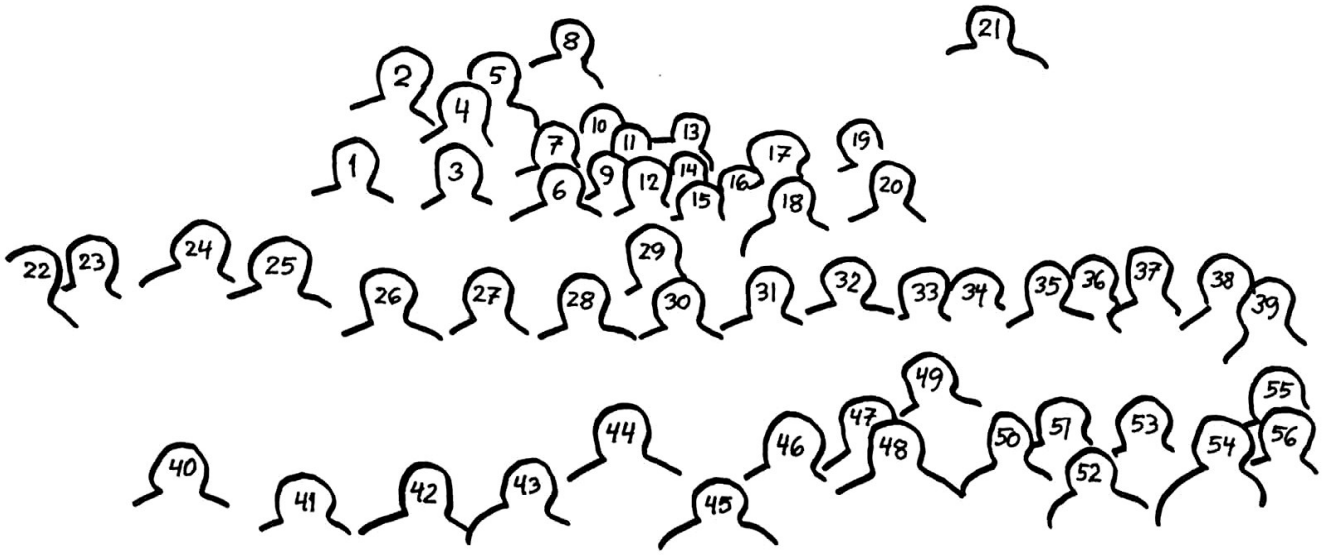
Skolenævn 1982-86:

1982:
Byrådsvalgt: Børge Mathiasen.
Arne Kjer, politiass., formand.
Lisbeth K. Jensen, stud., næstformand.
Knud Einar Jessen, afdelingsleder.
Eva Thaisen Andersen, husmor.
Kirsten Bornich, teknisk assistent.

1984:
Byrådsvalgt: Børge Mathiasen.
Arne Kjer, politiass.
Lisbeth K. Jensen, stud., formand.
Eva Thaisen Andersen, husmor.
Kirsten Bornich, teknisk ass., næstformand.
Eberhard Harbsmeier, præst.

Lærerkollegiet m.fl. fotograferet i juni 1981 på Arne Bøgedals sidste dag som lærer.

Numrene henviser til navnelisterne.

Skolenævn 1986-1990:

1986:
Lise Juul, lektor.
Lisbeth Kjærgaard Jensen, lærer.
Birgit Svarrer, næstformand, børnehavelærer.
Frank Outzen, formand, konduktør.
Eva Thaisen Andersen.

1988:
Lise Juul, formand.
Birgit Svarrer, næstformand.
Frank Outzen.
Eva Thaisen Andersen.
Else Agerskov, sygeplejerske.

Skolebestyrelse 1990-1991:

Holger Refslund (formand), advokat.
Frits Nielsen, rådgivende ingeniør.
Elmer Håhr Larsen (næstformand), direktør.
Christian Holdt Pedersen, lærer.
Inge Thukjær Sørensen, sekretær.
Jørgen Lodberg, civiløkonom.
Ann Blavnsfeldt, teknisk assistent.
Finn Nielsen, ekspedient.

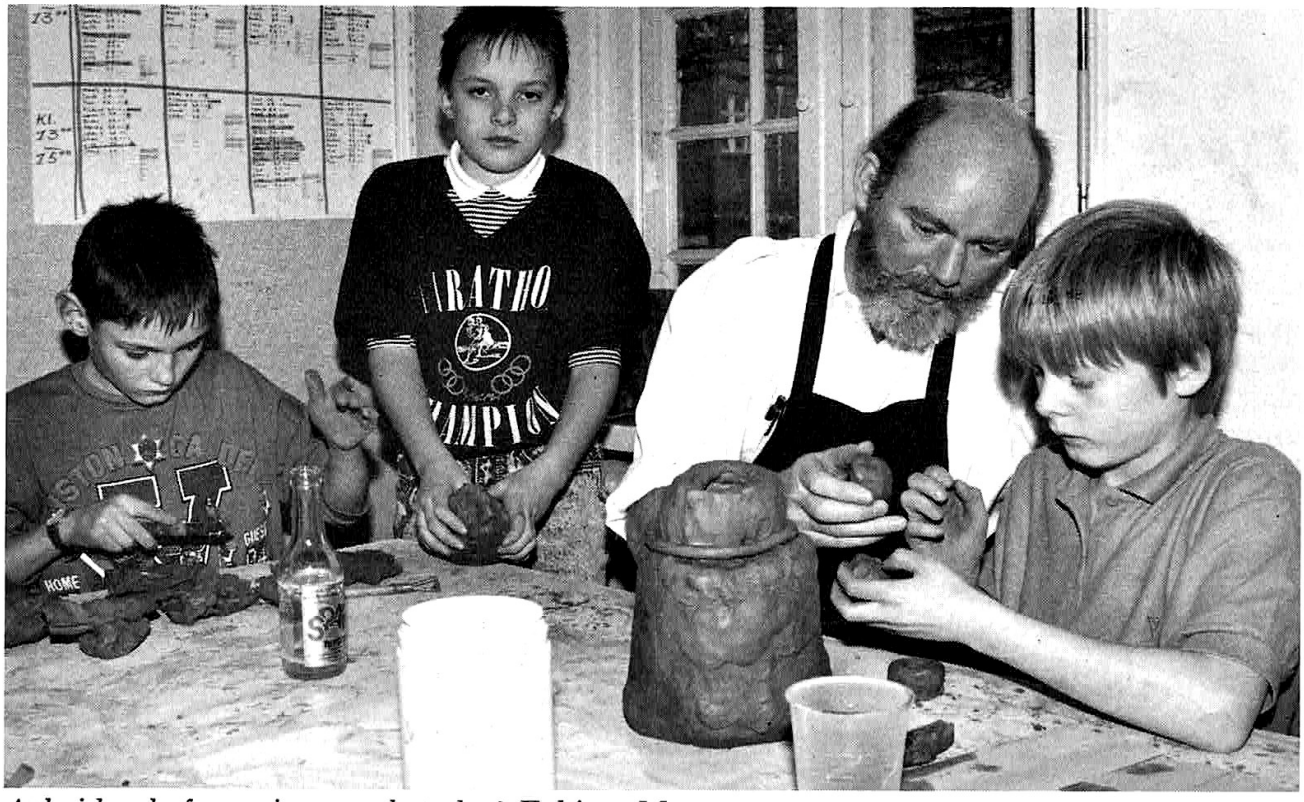
Lærere og ledere

Agerholm, Mette
Andersen, Aksel Kirkeby (25)
Andersen, Anne-Grete B. (47)
Andersen, Elsebeth Kjær (14)
Andreasen, Bente
Andreasen, Ejner
Bach, Lene
Bendtsen, Christel
Bennekov, Helle (46)
Bojsen, Jytte
Brinch, Nancy B.
Bruun, Gunnar (16)
Bræin, Eva (55)
Bøgedal, Arne (48)
Børgesen, Carl
Carlsson, Laila
Christensen, A.G.
Christensen, Inger-Lise A. (32)
Christensen, Jette Erna
Christiansen, Kamma
Christiansen, Karin
Clausen, Annette
Clemmensen, Henning (2)
Clemmensen, Marianne (30)
Cramer, Anne-Mette (52)
Davidsen, Ingeborg (12)
Dencker, Leif (22)
Drøgemüller, Gunnar
Dupont, Ruth Thede (8)
Egestrøm, Vibeke (40)
Enevoldsen, Signe (17)
Enni, Helle
Espersen, Else
Fog, Carl Erik
Frederiksen, Vibeke (18)
Frøslev, Midde
Gregersen, Freddy
Grinderslev, Ole (13)
Grøn, Elise
Grønfeldt, Anne Margrethe
Hansen, Agnethe Dyrgaard
Hansen, Britta Mehder
Hansen, Børge E. (35)
Hansen, Flemming Nogel
Hansen, Ruth Aagaard
Hansen, Svend (24)
Hansen, Ulla Færch
Hauger, Jette
Haugård, Birtha
Henriksen, Flemming (20)
Hintz, Jytte (51)
Horsted, Hanne
Iversen, Allan
Jacobsen, Sonja
Jensen, Erik Smedegaard (10)
Jensen, Henning
Jensen, Karen Margrethe (28)
Jensen, Lena Riegels
Jensen, Ulla Stubkjær (33)
Jørgensen, Bjørn Frank (21)
Jørgensen, Linda (27)
Jørgensen, Mikael Boe
Jørgensen, Winni Iseling
Knudsen, Jens Lindegaard (11)
Kristensen, Astrid
Kristensen, Kirsten Møller
Kristoffersen, Inger
Krogh, Jørgen Morberg (49)
Lambertsen, Else
Larsen, Ninalise Sys (41)
Lauridsen, Tonny S. (4)
Lauridsen, Villy
Magnussen, Ulla
Madsen, Karen
Madsen, Tut Hagbarth
Maigaard, Bent (3)
Mathiasen, Britta
Mertner, Erich (45)
Mikkelsen, Ella Hagen
Monrad, Grete Graver (9)
Monrad, Johannes A. (44)
Møller, Nina Nørgaard
Mørch, Birthe
Nielsen, Adda Bruns (34)

Nielsen, Dorrith
Nielsen, Gunda
Nielsen, Inger-Lise (53)
Nielsen, Villy
Nissen, Hans Lehmann (29)
Nørbygaard, Finn
Olsen, Jens
Olsen, Elisabeth
Olsen, Karen (15)
Olsen, Per Vincents (37)
Olsen, Peter Lund (5)
Pedersen, Annette
Pedersen, Carl Freddy
Pedersen, Emma
Pedersen, Poul Erik
Petersen, Marianne (54)
Pilegaard, Jytte
Pinnerup, Ulla
Qvistgaard, Grethe (26)
Rasmussen, Esther
Rathmann, Runa (43)
Regli, Else
Riis, Nanna (42)
Schwartz, Kis
Simony, Bente
Strandby, Niels Ole (1)
Svendsen, Kjeld
Sønderriis, Marie
Sørensen, Anne Margrethe M. (50)
Sørensen, Birgitte Ulrik (19)
Sørensen, Gudrun
Sørensen, Leif Østergaard
Sørensen, Villy Jull (23)
Terkildsen, Kurt
Thomsen, Hanne (31)
Troelsen, Birgit
Vestesen, Arne S. (39)
Villadsen, Annie S.
Wilmann, Lise-Lotte
Aarsland, Svend Aage

Pedeller:
Holger Andersen
Leif Østergaard
Evald Nielsen (38)
Michael Christensen

Skolesekretærer:
Inger Kruuse
Anna D. Pedersen
Hanne Lund
Helen Mathiasen (6)

Arbejdende formningsværksted på Esbjerg Museum.

Servicepersonalet

Det er ikke muligt at lave et personaleregister over alle de mennesker, som har arbejdet på skolen med de mange opgaver vedrørende vedligeholdelse og rengøring. Det er et stort antal mennesker. I antal lige så mange, som der har været lærere. De fleste har været lokale folk fra Gjesing.

Billedet viser personalet, som det så ud ved skolens flytning!

1. Michael Christensen
2. Anna Bang
3. Sonja Thomassen
4. Anna Willadsen
5. Ebba Bruun
6. Norma Frahm
7. Vera Valkær
8. Birgit Wiede
9. Krista Bovbjerg
10. Irene Nielsen
11. Doris Jensen
12. Gudrun Ebsen
13. Evald Nielsen

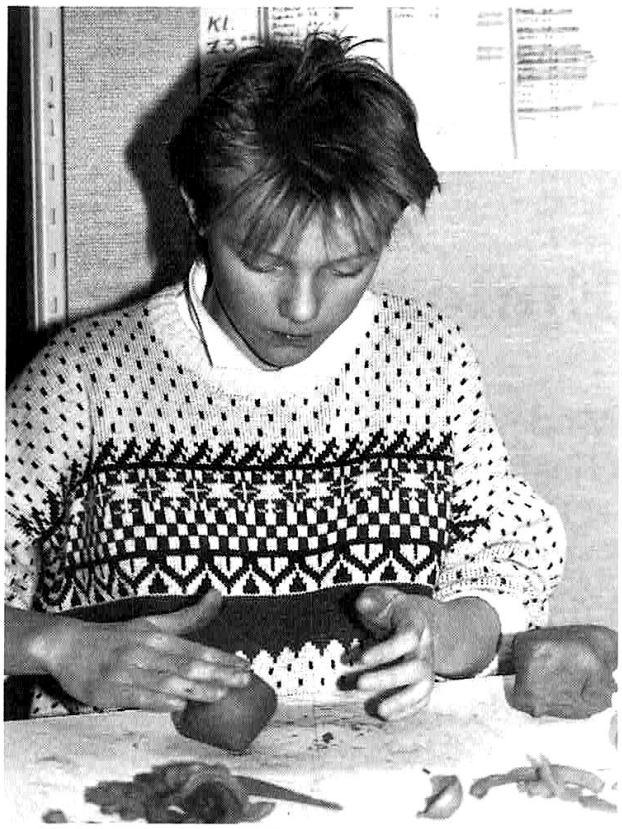
Skoleblade

Der har været mange mere eller mindre udholdende aktiviteter i forbindelse med skoleblade. I nogle tilfælde startet af elevgrupper i andre tilfælde af forældre og lærere i samarbejde.

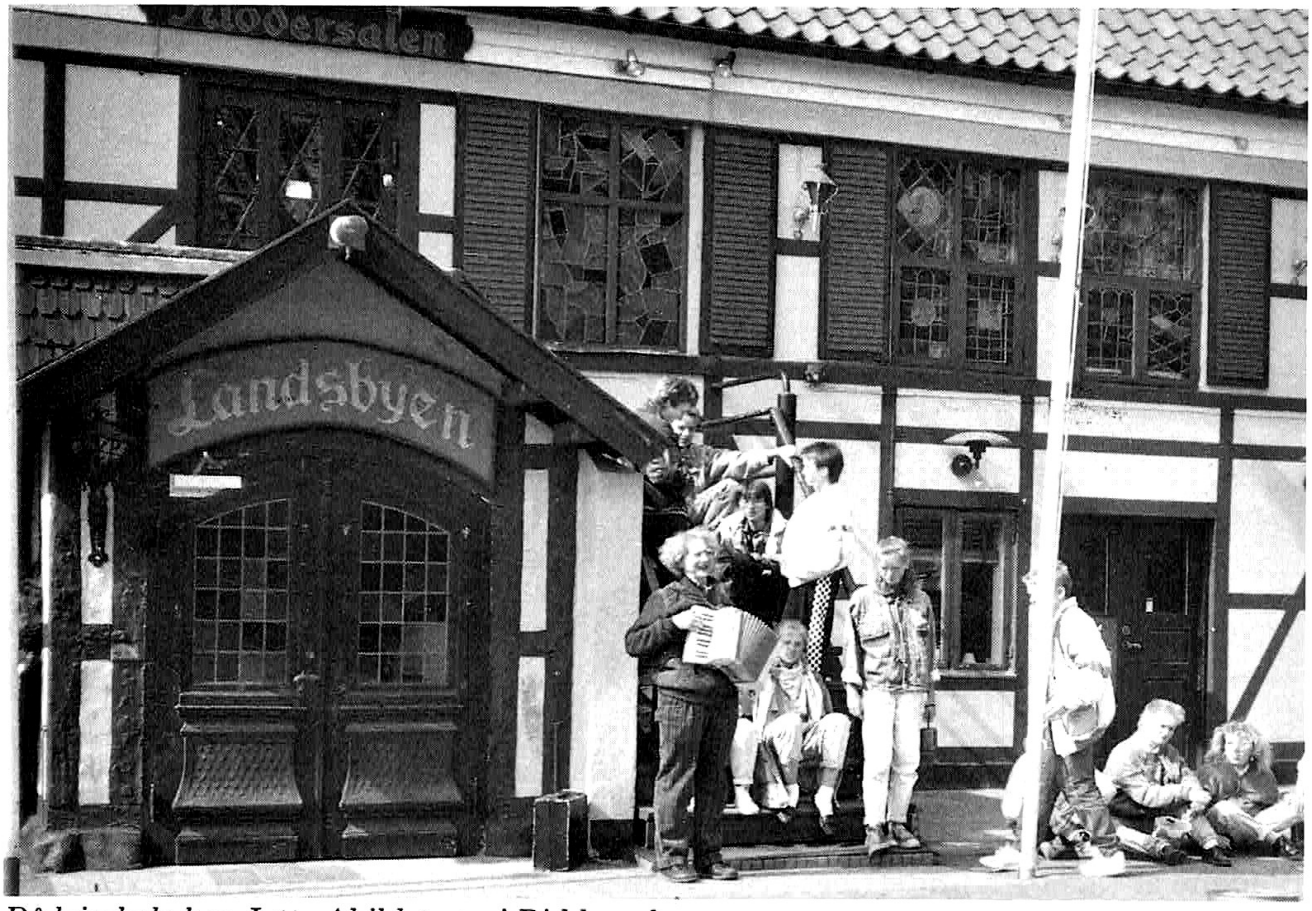
I skolens arkiv findes følgende:

CADUCUS (»Uafhængigt organ for elever«), 1967, 1968.
ERATA (»Elevorgan for Gjesing Skole«), 1975.
EKSPRESSEN, 1977.
TRÅDEN (»Skoleblad for Gjesing Skole«), 1979, 1980, 1981, 1982, 1983.
NYT FRA SKOLEN, 1988.
KIKKERTEN, 1988, 1989, 1990.

Listen kan ikke gøre krav på at være fyldestgørende.

Arbejdende formningsværksted på Esbjerg Museum.

På lejrskole hos Jytte Abildstrøm i Riddersalen.

Epilog

Medens Gjesing Skole husedes i de bygninger, den nu forlader, blev Gjesing et selvstændigt sogn med egen kirke.

Det ville fortidens bønder have nikket anerkendende til.

Det ville også have behaget dem, at skolelivet igen blev samlet, nu i nærheden af kirken.

Dog ville det nok have undret dem, at skolen fremover får navn efter de uanseelige vange ude i Vest.

Men de ville nok også have rystet på hovedet af, at kirken ikke må føre »j« i sit navn. Navnet er jo næsten ikke til at udtale uden dette »j«.

Der bliver ikke sat nogen sten over Gjesing Skole ved sammenlægningen med Vestervangskolen. Dens kvaliteter kan ikke gravlægges. De flytter med de mennesker, som nu tager nye udfordringer op andetsteds.

JL.